

Sygn. akt XXI Pa 199/18

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 6 września 2018 r.

Sąd Okręgowy w Warszawie XXI Wydział Pracy w składzie:

Przewodniczący:	SSO Dorota Czyżewska
Sędziowie:	SO Monika Sawa (spr.) SO Grzegorz Kochan
Protokolant:	sekr. sądowy Aneta Strynowicz

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 6 września 2018 r. w Warszawie

sprawy z powództwa T. N. (1)

przeciwko Komendzie Głównej Policji w W.

o odprawę emerytalną

na skutek apelacji wniesionej przez powoda

od wyroku Sądu Rejonowego dla m.st. Warszawy VII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Warszawie

z dnia 19 lutego 2018 roku sygn. akt VII P 441/17

1. oddala apelację;

2. zasądza od T. N. (1) na rzecz Komendy Głównej Policji w W. kwotę 1350 (tysiąc trzysta pięćdziesiąt) złotych tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w instancji odwoławczej.

Sygn. akt XXI Pa 199/18

UZASADNIENIE

Powód T. N. (1) pozewem z dnia 6 kwietnia 2017 roku wniósł pozew przeciwko Komendzie Głównej Policji z siedzibą w W. o zasądzenie na swoją rzecz odprawy emerytalnej w kwocie 40.474,92 zł wraz z odsetkami ustawowymi od dnia 01 października 2014 roku do dnia zapłaty.

Pozwana Komenda Główna Policji w odpowiedzi na pozew wniosła o oddalenie powództwa w całości, zasądzenie od powoda na rzecz pozwanej kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego, wg norm przepisanych.

Wyrokiem z dnia 19 lutego 2018 r. Sąd Rejonowy dla miasta stołecznego Warszawy w Warszawie VII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych powództwo oddalił oraz zasądził od powoda na rzecz pozwanej kwotę 2700 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

Sąd Rejonowy ustalił, że w okresie od 18 września 1965 roku do dnia 30 września 1997 roku powód pełnił zawodową służbę wojskową w jednostkach organizacyjnych MON.

W okresie od 8 września 1998 roku do dnia 30 września 2014 roku powód był zatrudniony jako radca prawny w Komendzie Głównej Policji w W., początkowo na pół etatu tj. do dnia 14 stycznia 2007 roku, a następnie w pełnym wymiarze czasu pracy. Stosunek pracy ustał na mocy porozumienia stron. Jednocześnie w okresie od dnia 1 kwietnia 1998 roku do dnia 20 października 2006 roku powód był zatrudniony w pełnym wymiarze czasu pracy w Zakładzie (...) MSWiA w W. na stanowisku radcy prawnego w korpusie służby cywilnej. Stosunek pracy został rozwiązany na podstawie art. 30§1 pkt 2 k.p. z powodu wypowiedzenia przez pracodawcę.

Powód nabył prawo do nagrody jubileuszowej za 45 lat pracy w dniu 26 marca 2008 roku.

W dniu podejmowania zatrudnienia w KGP powód posiadał status emeryta, bowiem został zwolniony z zawodowej służby wojskowej decyzją Ministra Obrony Narodowej nr (...) z dnia 24 czerwca 1997 roku na podstawie art. 74 ust. 1 i art. 75 ust. 1 i art. 75 ust. 1 pkt 7 w zw. z art. 79 ust. 1 i ust. 6 ustawy z dnia 30 czerwca 1970 roku o służbie wojskowej żołnierzy zawodowych.

Pozwem z dnia 28 sierpnia 2006 roku skierowanym do Sądu Rejonowego dla Warszawy-Śródmieścia w Warszawie powód pozwał dyrektora generalnego Ministerstwa Obrony Narodowej w W. o odprawę emerytalną w wysokości 12.607,86 zł wraz z odsetkami ustawowymi od dnia 1 września 2003 roku do dnia zapłaty wskazując w uzasadnieniu, iż z dniem 31 sierpnia 2003 roku rozwiązał stosunek pracy na mocy porozumienia stron w związku z nabyciem prawa do świadczeń z ubezpieczenia emerytalnego.

W dniu 18 września 2006 roku Sąd Rejonowy dla Warszawy Śródmieścia w Warszawie wydał nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym.

W dniu 13.10.2006 roku MON wniósł sprzeciw od śródmiejskiego nakazu zapłaty.

Postanowieniem z dnia 20 lutego 2017 roku w sprawie o sygn. VIII Np 165/06 Sąd Rejonowy dla Warszawy Śródmieścia w Warszawie sprostował oczywistą omyłkę pisarską w komparycji nakazu zapłaty w zakresie jednej litery w nazwisku powoda.

Postanowieniem z dnia 6 czerwca 2007 roku Sąd Rejonowy dla Warszawy Śródmieścia w Warszawie w sprawie o sygn. VIII Np 165/06 postanowił oddalić wniosek o przywrócenie terminu do wniesienia sprzeciwu od nakazu zapłaty i odrzucić sprzeciw od nakazu zapłaty.

W dniu 31 lipca 2007 roku do Sądu Rejonowy dla Warszawy Śródmieścia w Warszawie wpłynął pozew Skarbu Państwa – Ministerstwa Obrony Narodowej przeciwko T. N. (1) o pozbawienie tytułu wykonawczego w postaci nakazu zapłaty o sygn. VIII Np 165/06 wykonalności.

Decyzją z dnia 26 lipca 2010 roku znak (...) - (...) Zakład Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W. uchylił decyzję z dnia 24.10.2003 roku, którą ówczasie przyznał powodowi prawo do emerytury.

Wyrokiem z dnia 03 lutego 2011 roku Sąd Apelacyjny w Warszawie, III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych o sygn. III AUa 1076/10 oddalił apelację powoda od wyroku Sądu Okręgowego w Warszawie z dnia 20 września 2010 roku o sygn. XIV U 1390/10.

Wyrokiem z dnia 06 lipca 2011 roku o sygn. II PK 51/11 Sąd Najwyższy stwierdził, że brak podstaw do przyznania powodowi kolejnej odprawy z tytułu zakończenia kolejnego stosunku pracy w służbie cywilnej.

W dniu 22 marca 2017 roku Sąd Rejonowy dla Warszawy Śródmieścia w Warszawie stwierdził, że nakaz zapłaty o sygn. VIII Np 165/06 uprawnia do egzekucji w całości.

Wynagrodzenie powoda brutto liczone jak ekwiwalent za urlop wypoczynkowy wynosiło 6.745,82 zł.

Sąd Rejonowy powyższych ustaleń dokonał na podstawie zgromadzonych w sprawie dokumentów, w tym akt osobowych powoda, którym dał wiarę, wobec braku podstaw do kwestionowania ich rzetelności.

Sąd uznał, że powództwo nie zasługiwało na uwzględnienie.

Na wstępie Sąd Rejonowy wskazał, że zgodnie z art. 92(1) kp: pracownikowi spełniającemu warunki uprawniające do renty z tytułu niezdolności do pracy lub emerytury, którego stosunek pracy ustał w związku z przejściem na rentę lub emeryturę, przysługuje odprawa pieniężna w wysokości jednomiesięcznego wynagrodzenia. Pracownik, który otrzymał odprawę, nie może ponownie nabyć do niej prawa.

Następnie Sąd podniósł, że zgodnie z art. 94 ustawy z dnia 21 listopada 2008 roku (t.j. Dz.U. z 2017, nr 1889) o służbie cywilnej członkowi korpusu służby cywilnej, którego stosunek pracy ustał w związku z przejściem na rentę z tytułu niezdolności do pracy lub emeryturę, przysługuje jednorazowa odprawa w wysokości trzymiesięcznego wynagrodzenia, a jeżeli członek korpusu służby cywilnej przepracował co najmniej 20 lat w służbie cywilnej, jednorazowa odprawa przysługuje w wysokości sześciomiesięcznego wynagrodzenia. Do okresu pracy, o którym mowa w ust. 1, wlicza się wszystkie poprzednie zakończone okresy zatrudnienia oraz inne udowodnione okresy, jeżeli z mocy odrębnych przepisów podlegają one wliczeniu do okresu pracy, od którego zależą uprawnienia pracownicze. Do okresów pracy, o których mowa w ust. 2, nie wlicza się okresów zatrudnienia w partii komunistycznej (Polskiej Partii Robotniczej i Polskiej Zjednoczonej Partii Robotniczej), jak również w organach bezpieczeństwa państwa w rozumieniu art. 2 ustawy z dnia 18 października 2006 r. o ujawnianiu informacji o dokumentach organów bezpieczeństwa państwa z lat 1944–1990 oraz treści tych dokumentów. Odprawę, o której mowa w ust. 1, oblicza się jak ekwiwalent pieniężny za urlop wypoczynkowy.

Nadto Sąd wskazał, że zgodnie z treścią art. 151§1 k.p.a. organ administracji publicznej, o którym mowa w art. 150, po przeprowadzeniu postępowania określonego w art. 149§2 wydaje decyzję, w której: 1) odmawia uchylecia decyzji dotychczasowej, gdy stwierdzi brak podstaw do jej uchylecia na podstawie art. 145§1, art. 145a lub art. 145b, albo 2) uchyla decyzję dotychczasową, gdy stwierdzi istnienie podstaw do jej uchylecia na podstawie art. 145§1, art. 145a lub art. 145b, i wydaje nową decyzję rozstrzygającą o istocie sprawy.

Sąd I instancji podniósł, że w niniejszym stanie faktycznym ciężar dowodu udowodnienia spełnienia przesłanek do nabycia odprawy emerytalnej spoczywał na powodzie (art. 6 k.c. w zw. z art. 300 k.p.). Zgodnie z utrwalonym orzecznictwem warunkiem nabycia prawa do odprawy emerytalnej jest istnienie związku czasowego pomiędzy zakończeniem stosunku pracy a nabyciem prawa do emerytury (wyrok SN z dnia 04.02.2011 roku sygn. II PK 224/10, Lex nr 817521, wyrok SN z dnia 04.02.2011 roku, sygn. II Pk 149.10, Lex nr 794983).

Sąd Rejonowy wskazał, że w uchwale z dnia 02 marca 1994 roku o sygn. I PZP 4/94 Sąd Najwyższy podzielił stanowisko zawarte w wyroku Sądu Najwyższego z dnia 25 czerwca 1993 roku o sygn. I PR 5/93 (niepublikowanym), iż „przejście pracownika na emeryturę lub rentę inwalidzką” oznacza łączność z rozwiązaniem stosunku pracy polegającą na tym, że wymienione przejście „następuje równocześnie lub też po czasie rozwiązania stosunku pracy”, gdy pracownik przed uzyskaniem prawa do renty pobiera zasiłek chorobowy. Niedopuszczalne jest natomiast odwrotne następstwo tych zdarzeń w czasie, to znaczy przejście na emeryturę lub rentę inwalidzką nie może wyprzedzać rozwiązania stosunku pracy (...) Pozostawanie w stosunku pracy z jednoczesnym pobieraniem renty inwalidzkiej wyłącza możliwość przyznania pracownikowi odprawy rentowej w razie rozwiązania tego stosunku. Rozwiązanie stosunku pracy w takiej sytuacji nie pozostaje bowiem w związku z przejściem na rentę inwalidzką lub emeryturę”. Pracownik, który otrzymał odprawę w związku z przejściem na emeryturę, a następnie podjął zatrudnienie, które ustało w związku z przejściem na emeryturę, kolejnej odprawy otrzymać nie może (wyrok SN z dnia 25 czerwca 1993 roku sygn. I PR 5/93, uchwała(...), wyrok z 06 lipca 2011 roku, sygn. II PK 51/11, Lex nr 1099511, wyrok z dnia 02.10.2013 roku, sygn. II PK 14/13).

Sąd Rejonowy przenosząc powyższe poglądy judykatury na kanwę niniejszej sprawy wskazał, że powód w czasie zatrudnienia u pozwanej miał już ustalone prawo do emerytury wojskowej, a także do emerytury powszechnej. Przejście na emeryturę nastąpiło zatem przed rozwiązaniem stosunku pracy w KGP. Wypłata emerytury została zawieszona w związku ze zbiegiem świadczeń. Powód otrzymał odprawę emerytalną w związku z zakończeniem służby wojskowej, ustaniem zatrudnienia w korpusie służby cywilnej. Bez znaczenia dla rozstrzygnięcia w sprawie była decyzja ZUS wydana na podstawie art. 151 k.p.a. albowiem wywołała ona skutek ex nunc. Nadto, okoliczność, że powód pomimo posiadania tytułu wykonawczego przeciwko Ministerstwu Obrony Narodowej nie egzekwuje świadczenia nie oznacza, że to świadczenie mu nie przysługuje albo że nie zostało mu ono już raz przyznane ani że może się o nie ponownie ubiegać. Orzeczenie sądu śródmiejskiego o sygn. VIII Np 165/06 z klauzulą wykonalności nadaną w dniu 22 marca 2017 roku stwierdzającą, że dany tytuł uprawnia do egzekucji w całości i orzeczenie podlega wykonaniu jako prawomocne pozostaje w obrocie prawnym. Sąd podniósł, że w sprawie powoda o sygn. II PK 51/11 Sąd Najwyższy stwierdził, że powodowi nie przysługuje prawo do kolejnej odprawy z tytułu zakończenia kolejnego stosunku pracy w służbie cywilnej. T. N. (1) z tytułu pracy w służbie cywilnej w Ministerstwie Obrony Narodowej zostało przyznane prawo do odprawy, a w dniu podjęcia zatrudnienia w Komendzie Głównej Policji powód był już emerytem.

W ocenie Sądu Rejonowego w ustalonym stanie faktycznym nie ziściły się przesłanki „przejścia na emeryturę” oraz „jednorazowości”, które uzasadniałyby przyznanie powodowi odprawy emerytalnej na podstawie art. 94 ust. 1 ustawy o służbie cywilnej i art. 92(1) k.p. Mając powyższe na względzie, Sąd na podstawie art. 94 ust. 1 ustawy o służbie cywilnej a contrario i art. 92(1) k.p. a contrario powództwo oddalił.

O kosztach Sąd Rejonowy orzekł na podstawie art. 98 k.p.c. oraz na podstawie §9 ust. 1 pkt 2 w zw. z §2 ust. 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz.U.2015, nr 1804 ze zm.).

Apelację od powyższego wyroku złożył powód, zaskarżając wyrok w całości oraz wnosząc o zmianę zaskarżonego wyroku w całości i zasądzenie od Komendy Głównej Policji na rzecz powoda kwoty 40 474, 92 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 1 października 2014 r. do dnia zapłaty oraz o zasądzenie kosztów zastępstwa procesowego za obie instancje według norm przepisanych.

Zaskarżonemu wyrokowi zarzucono:

1) naruszenie przepisów postępowania, to jest art.233 § 1 k.p.c. a mianowicie:

- poprzez dowolne i wadliwe ustalenia oraz błędną ocenę zebranego w sprawie materiału dowodowego, w szczególności poprzez wadliwe i dowolne ustalenie, że powodowi została wypłacona odprawa emerytalna z tytułu rozwiązania stosunku pracy w Ministerstwie Obrony Narodowej,
- polegające na uchybieniu obowiązkowi wszechstronnego rozważenia zebranego w sprawie materiału dowodowego przez pominięcie, przy ocenie mocy i wiarygodności dowodów, wyjaśnień informacyjnych stron, stanowiska strony powodowej wyrażonego w formie pisemnej na rozprawie w dniu 19 lutego 2018 r., w związku z zaniechaniem wypłacenia odprawy emerytalnej przez Ministerstwo Obrony Narodowej,
- sprzeczność ustaleń Sądu z materiałem dowodowym przez przyjęcie, że powód w dniu podjęcia zatrudnienia w Komendzie Głównej Policji był emerytem, któremu przyznano prawo do odprawy emerytalnej;

2) naruszenie przepisów postępowania, to jest art. 365 § 1 k.p.c. przez pominięcie normy prawnej wywiezionej przez Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 6 lipca 2011 r., sygn. akt II PK 51/11 z art. 87 ustawy z dnia 18 grudnia 1998 r. o służbie cywilnej w związku z nabyciem prawa do odprawy emerytalnej przez członka korpusu służby cywilnej przed rozwiązaniem stosunku pracy;

3) naruszenie prawa materialnego, to jest art. 410 § 2 k.c. przez jego niezastosowanie wobec orzeczenia Sądu Rejonowego dla Warszawy Śródmieścia o sygn. akt VIII Np. 165/06 z nadaną w dniu 22 marca 2017 r. klauzulą wykonalności.

4) naruszenie prawa materialnego, to jest art. 92¹ k.p. i art. 94 ust. 1 ustawy z dnia 21 listopada 2008 r. o służbie cywilnej (Dz. U. z 2017r. poz. 1889) przez błędną wykładnię i niewłaściwe zastosowanie polegające na przyjęciu braku przesłanek „przejścia na emeryturę” oraz „jednorazowości” do przyznania odprawy emerytalnej;

5) naruszenie prawa materialnego, to jest art. 6 k.c. w związku z art. 300 k.p. przez niewłaściwe zastosowanie polegające na przyjęciu, że ciężar udowodnienia przesłanek do nabycia odprawy emerytalnej spoczywał na powodzie.

W odpowiedzi na apelację powoda pozwana Komenda wniosła o jej oddalenie w całości oraz zasądzenie kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Sąd Okręgowy w Warszawie XXI Wydział Pracy zważył, co następuje:

apelacja jest nieuzasadniona.

Zarzut naruszenia art. 233 § 1 k.p.c. jest nieuzasadniony.

Ogólnie wskazać należy, że przepis art. 233 § 1 k.p.c. ustanawia zasadę swobodnej oceny dowodów, w myśl której sąd ocenia wiarygodność i moc dowodów stosownie do własnego przekonania, w oparciu o wszechstronne rozważenie zebranego w sprawie materiału, a więc biorąc pod uwagę wszystkie dowody przeprowadzone w postępowaniu oraz wszelkie - mające znaczenie dla ich mocy i wiarygodności - okoliczności towarzyszące ich przeprowadzaniu (por. orzeczenie Sądu Najwyższego z dnia 11 lipca 2002 r., IV CKN 1218/00, niepubl., LEX nr 80266). Granice swobodnej oceny dowodów winny być wyznaczone wymaganiami prawa procesowego, doświadczenia życiowego oraz regułami logicznego myślenia, w świetle których sąd w sposób bezstronny, racjonalny i wszechstronny rozważa materiał dowodowy jako całość, dokonuje wyboru określonych środków dowodowych, a wiążąc ich moc i wiarygodność odnosi je do pozostałego materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 10 czerwca 1999 r., II UKN 685/98, OSNAPiUS 2000, Nr 17, poz. 655).

W ocenie Sądu odwoławczego, Sąd Rejonowy dokonując oceny materiału dowodowego zgromadzonego w toku postępowania nie dopuścił się naruszenia wskazanych reguł. Wnioski Sądu I instancji zostały logicznie powiązane z zebraniem w sprawie materiałem dowodowym. Sąd ten nie przekroczył granic swobodnej oceny dowodów i nie popełnił błędów w logicznym rozumowaniu. Wywody apelacji stanowią jedynie polemikę z prawidłowymi ustaleniami tego Sądu, gdyż strona apelująca nie przedstawiła wniosków ani środków dowodowych mogących podważyć trafność ustaleń Sądu I instancji. Powód przeciwstawia bowiem ocenie dokonanej przez Sąd pierwszej instancji swoją analizę zgromadzonego materiału dowodowego i własny pogląd na sprawę prezentując własną ocenę materiału dowodowego i własne ustalenia, z pominięciem okoliczności dla niego niewygodnych lub nie odpowiadających jej wersji zdarzeń. Tymczasem prawidłowo zrealizowanym zadaniem Sądu Rejonowego było przeprowadzenie całościowej oceny zebranego w sprawie materiału, ponieważ tylko taka mogła dać pełny obraz spornych okoliczności. Podkreślić zaś należy, że jeżeli z określonego materiału dowodowego sąd wyprowadza logicznie poprawne i zgodne z doświadczeniem życiowym wnioski to ocena nie narusza reguł wyrażonych w art. 233 § 1 k.p.c. i musi się ostać, choćby w równym stopniu na podstawie tego materiału dowodowego dawały się wysnuć wnioski odmienne (por. wyrok SA w Poznaniu z dnia 4 września 2014 r. IACA 562/14).

Odmienne ocena zebranego w sprawie materiału dowodowego przedstawiona przez powoda, a w zasadzie odmienne wnioski wyprowadzone na podstawie tych samych okoliczności faktycznych nie są wystarczające do uznania, że Sąd Rejonowy dopuścił się obrazy przepisów postępowania, a jego ocena dowodów była dowolna. Ustalenia Sądu Rejonowego są prawidłowe pod względem reguł logicznego myślenia, wnioskowania, dokonane w sposób jasny i

wynikający z przeprowadzonych dowodów. Sąd Okręgowy przyjął ustalenia Sądu Rejonowego za własne i doszedł do przekonania, iż w oparciu o zgromadzony materiał dowodowy nie było możliwe dokonanie odmiennych ustaleń.

Odnosząc się do zarzutu, iż Sąd w sposób wadliwy i dowolny ustalił, że powodowi została wypłacona odprawa emerytalna z tytułu rozwiązania stosunku pracy w Ministerstwie Obrony Narodowej podkreślenia wymaga, że w przedmiotowej sprawie Sąd Rejonowy nie ustalił, że Ministerstwo Obrony Narodowej wypłaciło powodowi odprawę emerytalną, ale że powód dysponuje tytułem wykonawczym przeciwko Ministerstwu Obrony Narodowej tj. prawomocnym nakazem zapłaty wydanym przez Sąd Rejonowy dla Warszawy – Śródmieścia w Warszawie w dniu 18 września 2006 r. w sprawie VIII Np 165/06 obejmującym kwotę 12 607,86 zł, która to kwota stanowiła dochodzoną przez powoda odprawę emerytalną od MON i pomimo posiadanego tytułu wykonawczego nie egzekwuje świadczenia. W ocenie Sądu Okręgowego znajduje również potwierdzenie w materiale dowodowym ustalenie, że w dniu podejmowania zatrudnienia w pozwanej Komendzie powód miał status emeryta, gdyż został zwolniony z zawodowej służby wojskowej decyzją Ministra Obrony Narodowej nr (...) z dnia 24 czerwca 1997 r. na podstawie art. 74 ust. 1 i art. 75 ust 1 i art. 75 ust 1 pkt 7 w zw. z art. 29 ust 1 i ust 6 ustawy z dnia 30 czerwca 1970 r. o służbie wojskowej żołnierzy zawodowych i uzyskał emeryturę wojskową.

Zdaniem Sądu Okręgowego w niniejszej sprawie Sąd Rejonowy prawidłowo ocenił, że w ustalonym stanie faktycznym nie ziszczyły się przesłanki, które uzasadniałyby przyznanie powodowi odprawy emerytalnej na podstawie art. 94 ust. 1 ustawy o służbie cywilnej z dnia 21 listopada 2008 r. ([Dz.U. Nr 227, poz. 1505](#)) i art. 92¹ k.p. Zarzut naruszenia powyższych przepisów jest chybiony. Powód nie przedstawił w niniejszej sprawie takich faktów, które przemawiałyby za zasadnością jego powództwa w związku z tym zarzut naruszenia art. 6 k.c. w zw. z art. 300 k.p. jest nieuzasadniony. Zgodnie z art. 94 ust. 1 ustawy o służbie cywilnej z dnia 21 listopada 2008 r. ([Dz.U. Nr 227, poz. 1505](#)) członkowi korpusu służby cywilnej, którego stosunek pracy ustał w związku z przejściem na rentę z tytułu niezdolności do pracy lub emeryturę, przysługuje jednorazowa odprawa w wysokości trzymiesięcznego wynagrodzenia, a jeżeli członek korpusu służby cywilnej przepracował co najmniej 20 lat w służbie cywilnej, jednorazowa odprawa przysługuje w wysokości sześciomiesięcznego wynagrodzenia. Podkreślenia wymaga, że Sąd Najwyższy w sprawie z powództwa T. N. (2) sygn.akt IIPK 51/11 dokonując wykładni obowiązującego wówczas art. 87 ust. 1 ustawy z dnia 18 grudnia 1998 r. o służbie cywilnej (po nowelizacji art. 94 ust. 1 ustawy o służbie cywilnej z dnia 21 listopada 2008) wskazał, że ustawodawca w przypadku pracownika zatrudnionego w korpusie służby cywilnej zastrzegł, że odprawa emerytalna ma charakter jednorazowy (podobnie jak w art. 92¹ k.p.), nawet gdy był zatrudniony przed nabyciem uprawnień emerytalnych równoległe w dwóch urzędach. Sąd Najwyższy podkreślił, że chodzi wszak o szczególne zatrudnienie w ramach korpusu służby cywilnej i wówczas nie wypłaca się dwóch odpraw emerytalnych w związku z przejściem na emeryturę. W ocenie Sądu Okręgowego w wyroku tym jednoznacznie zostało stwierdzone, że brak jest podstaw do przyznania T. N. (1) kolejnej odprawy z tytułu zakończenia kolejnego stosunku pracy w służbie cywilnej. Sąd Najwyższy zauważył, że powód uzyskał już odprawę emerytalną w związku z przejściem na emeryturę z tytułu zatrudnienia w Ministerstwie Obrony Narodowej jako członek korpusu służby cywilnej. Zarzut naruszenia art. 365 § 1 k.p.c. jest nieuzasadniony. Apelujący z treści powyższego orzeczenia wyciąga wnioski z niego nie wynikające.

W ocenie Sądu Okręgowego pracownik korpusu służby cywilnej w świetle przepisu art. 94 ust. 1 ustawy o służbie cywilnej z dnia 21 listopada 2008 r. ([Dz.U. Nr 227, poz. 1505](#)) który nabył prawo do odprawy, nie może ponownie nabyć do niego prawa z tytułu ustania stosunku pracy powstałego po tym zdarzeniu. Trafnie Sąd Rejonowy stwierdził, że orzeczenie Sądu Rejonowego o sygn.akt VIIP Np 165/06 z klauzulą wykonalności nadaną w dniu 22 marca 2017 r. stwierdzając, że dany tytuł uprawnia do egzekucji w całości i orzeczenie podlega wykonaniu jako prawomocne pozostaje w obrocie prawnym. Z kolei okoliczność, że powód pomimo posiadania tytułu wykonawczego przeciwko Ministerstwu Obrony Narodowej nie podejmuje żadnych czynności, aby wyegzekwować świadczenie (odprawę emerytalną) nie oznacza, że nie zostało mu ono już raz przyznane i że może się on ubiegać od kolejnego pracodawcy takiego samego – kolejnego świadczenia.

W ocenie Sądu Okręgowego irrelevantna w niniejszej sprawie pozostawała kwestia uchylecia przez ZUS decyzją z dnia 26 lipca 2010 r. na podstawie art. 151 § 1 k.p.a. w związku z art. 124 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach

i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych decyzji ZUS z dnia 24 października 2003 r., która przyznawała powodowi prawo do emerytury z systemu powszechnego bowiem jak słusznie stwierdził Sąd Rejonowy decyzja ta wywołała skutki ex nunc. Na skutek wydanej decyzji nie doszło do wyeliminowania z obrotu prawnego prawomocnego nakazu zapłaty z dnia 18 września 2006 r. Tym samym stwierdzić należy, choć nie było to istotą niniejszej sprawy, że świadczenie w postaci odprawy emerytalnej przyznane prawomocnym nakazem zapłaty wydanym przez Sąd Rejonowy dla Warszawy – Śródmieścia w Warszawie w dniu 18 września 2006 r. w sprawie VIII Np 165/06 nie nabrało charakteru świadczenia nienależnego w rozumieniu art. 410 § 2 k.c. a podniesiony zarzut naruszenia powyższego przepisu jest nieuzasadniony. Podkreślenia wymaga, że tylko stwierdzenie nieważności decyzji na podstawie art. 156 k.p. jest aktem deklaratoryjnym, który:

- 1) działa z mocą wsteczną (ex tunc) od daty wydania decyzji stwierdzającej nieważność decyzji administracyjnej dotkniętej wadą;
- 2) uchyla wszelkie skutki prawne, jakie powstały od dnia doręczenia lub ogłoszenia decyzji nieważnej;
- 3) obala domniemanie legalności i prawidłowości decyzji, której nieważność została stwierdzona;

4) skutkuje możliwością dochodzenia roszczeń odszkodowawczych, które przysługują od dnia, w którym stanie się ostateczna decyzja o stwierdzeniu nieważności (komentarz do art. 156 k.p.a pod red. Hauser 2018, wyd. 5 Legalis).

Tylko na marginesie wskazać należy, że i tak ostatecznie prawo do emerytury z systemu powszechnego zostało powodowi od dnia 1 kwietnia 2011 r. ustalone decyzją ZUS z dnia 28 grudnia 2011 r. Powód był zaś zatrudniony w pozwanej Komendzie Głównej Policji do dnia 30 września 2014 r.

Reasumując, w niniejszej sprawie Sąd Rejonowy prawidłowo uznał, że nie zostały spełnione przesłanki „przejścia na emeryturę” oraz „jednorazowości” odprawy emerytalnej, o których mowa w art. 94 ust. 1 ustawy o służbie cywilnej, a które uzasadniałyby powództwo o zasądzenie odprawy emerytalnej.

Mając na uwadze powyższe Sąd Okręgowy na podstawie art. 385 k.p.c. apelację powoda oddalił.

O kosztach procesu Sąd orzekł na podstawie art. 108 k.p.c. zgodnie z zasadą odpowiedzialności za wynik procesu, wskazaną w art. 98 § 1 k.p.c. Na koszty procesu składało się w przedmiotowej sprawie wynagrodzenie profesjonalnego pełnomocnika pozwanej. Zgodnie z art. 98 § 3 k.p.c. do niezbędnych kosztów procesu strony reprezentowanej przez adwokata zalicza się wynagrodzenie, jednak nie wyższe niż stawki opłat określone w odrębnych przepisach i wydatki jednego adwokata, koszty sądowe oraz koszty nakazanego przez Sąd osobistego stawiennictwa strony. Wysokość wynagrodzenia pełnomocnika ustalono na podstawie § 2 pkt 5 w zw. z § 9 ust. 1 pkt 2 w zw. z §10 ust. 1 pkt. 1 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz.U. z 2015 r. poz. 1800).

Monika Sawa Dorota Czyżewska Grzegorz Kochan

(...)